№ 6. Warszawa, dnia 29 Marca 1919 r. Rok I.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 2 mk. Prenumerata kwartalna 10 mk. Ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu" oraz inseraty publiczne należy kierować do Administracji, (Wydział gospodarczy Ministerstwa Skarbu, Leszno 5). Cena ogłoszeń za wiersz jednoszpaltowy po tekście 2 mk.

TREŚĆ:

Organizacja władz.

77.

Dekret
o Najwyższej Izbie Kontroli Państwa.

Na wniosek Rady Ministrów stanowię co następuje:

Art. 1.

W miejsce utworzonego postanowieniem Tymczasowej Rady Stanu z 10 sierpnia 1917 r. Urzędu Obrachunkowego utworzoną zostaje Najwyższa Izba Kontroli Państwa w Warszawie. Najwyższa Izba Kontroli Państwa jest władzą podległą bezpośrednio Naczelnikowi Państwa, samodzielną i powołaną do stałej a wszechstronnej kontroli dochodów i wydatków państwowych, prawidłowości administrowania majątkiem państwa oraz gospodarki instytucji zakładów, fundacji i funduszów, tudzież jednostek samorządowych i miast wskazanych w art. 11. Pozatem najwyższa Izba Kontroli Państwa kontroluje wszechstronnie wykonanie budżetu.

Wszelkie władze i urzędy państwowe cywilne i wojskowe, powyżej wymienione instytucje, jednostki samorządowe i miasta, obowiązane są stosować się do zarządzeń Najwyższej Izby Kontroli Państwa, wydanych w zakresie spraw, należących do jej kompetencji w taki sam sposób, jak do zarządzeń właściwego ministerstwa.

Art. 2.

Najwyższa Izba Kontroli Państwa składa się z prezesa, wiceprezesa, oraz z członków kolegjum, noszących tytuł radców Najwyższej Izby Kontroli Państwa. Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa mianuje Naczelnik Państwa na wniosek Prezydenta Ministrów, zaś wiceprezesa i członów na wniosek prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

Innych urzędników Najwyższej Izby Kontroli Państwa mianuje prezes.

Członkowie kolegjum Najwyższej Izby Kontroli Państwa są nieusuwalni i podlegają ustanowionym dla sędziów przepisom dyscyplinarnym.

Instancją dyscyplinarną jest komplet Sądu Najwyższego złożony z trzech sędziów, z których jeden przewodniczy, zwiększony o 2 członków kolegjum Najwyższej Izby Kontroli Państwa, delegowanych przez jej prezesa. Funkcję prokuratora dyscyplinarnego pełni jeden z członków Najwyższej Izby Kontroli Państwa wyznaczony przez Najwyższą Izbę Kontroli Państwa.

Art. 3.

Ojciec i syn, teść i zięć, bracia i szwagrowie nie mogą być jednocześnie członkami kolegjum Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

Art. 4.

Prezes, wiceprezes i członkowie kolegjum Najwyższej Izby Kontroli Państwa nie mogą być członkami Sejmu.

Art. 5.

Prezes, wiceprezes i członkowie kolegjum Najwyższej Izby Kontroli Państwa nie mogą równocześnie zajmować innych urzędów, ani podejmować się ubocznych zajęć za wynagrodzeniem w jakiejkolwiek formie. W szczególności nie wolno żadnemu z nich uczestniczyć w zarządzie, radzie nadzorczej lub zawiadowczej przedsiębiorstw obliczonych na zysk. Co do innych urzędników Najwyższej Izby Kontroli Państwa ograniczenia podane będą w regulaminie.

Art. 6.

Najwyższa Izba Kontroli Państwa obraduje kolegjalnie. Sprawy wymagające pełnego kompletu będą określone w regulaminie. Uchwały zapadają większością głosów. W razie równości głosow rozstrzyga Przewodniczący.

Art. 7.

Obradom kolegjum podlegają:

1) sprawy absolutorjum, dotyczące zamknięć rachunków państwa oraz tych związków samorządu, funduszów zakładów i instytucji, które podlegają kontroli Najwyższej Izby Kontroli Państwa (art. 11);

2) sprawy natury ogólnej, a więc ustanowienie lub zmiana ogólnych zasad kontroli, wydanie lub zmiana ogólnych rachunkowych i kasowych instrukcji i t. d.;

3) opinje dla władz centralnych;

4) sprawy, w których ujawnia się różnica zapatrywań między Najwyższą Izbą Kontroli Państwa a władzami centralnemi;

5) sprawy wniesione przez prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa;

6) sprawy, wskazane przez regulamin.

Art. 8.

Prezes Najwyższej Izby Kontroli Państwa ma prawo uczestniczyć w obradach Sejmu, komisji, wydziałów, komitetów sejmowych i t. d., referować wnioski Najwyższej Izby Kontroli Państwa, bądź osobiście, bądź przez swoich delegatów, oraz udzielać informacji i wyjaśnień.

Sejm może zażądać obecności prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

Art. 9.

Szczegółowe postanowienia o wewnętrznem urządzeniu, personelu i toku czynności Najwyższej Izby Kontroli Państwa unormuje legulamin wydany dekretem Naczelnika Państwa na wniosek prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa w porozumieniu z Prezydentem Ministrów i Ministrem Skarbu.

Art. 10.

Prezes przedstawia corocznie etat Najwyższej Izby Kontroli Państwa Ministrowi Skarbu celem włączenia go do budżetu państwowego. Kontrola wykonania budżetu Najwyższej Izby Kontroli Państwa przysługuje Sejmowi.

Art. 11.

Kontroli Najwyższej Izby Kontroli Państwa podlegają:

1) wszystkie rachunki władz cywilnych i wojskowych, urzędów, zakładów i przedsiębiorstw państwa, wszystkie rachunki dotyczące majątku państwa;

2) wszystkie rachunki tych niepaństwowych instytucji, zakładów, fundacji i funduszów, które otrzymują dotacje ze skarbu państwa, lub też których administracja prowadzona jest pod gwarancją skarbu państwa;

3) rachunki wydatków i dochodów, majątków i długów wyższych jednostek samorządowych oraz większych miast. Bliższe określenie jednostek samorządowych i miast, podlegających kontroli Najwyższej Izby Kontroli Państwa będzie wskazane w regulaminie (art. 9).

Art. 12.

Najwyższa Izba Kontroli Państwa wykonywa kontrolę następującą:

A. Wszechstronną kontrolę wstępną czyli prewencyjną. O zastosowaniu i zakresie tej kontroli decyduje Najwyższa Izba Kontroli Państwa. Bliższe postanowienia zawierać będą regulamin i instrukcje wydane przez Najwyższą Izbę Kontroli Państwa.

Kontroli tej podlegają przedewszystkiem i bezwarunkowo:

a) wydatki na koszty wszelkiego rodzaju inwestycji państwowych, prowadzonych z funduszów Skarbu Państwa przez specjalnie dla tego celu zorganizowane komisje, złożone z funkcjonarjuszy państwowych (np. budowa dróg żelaznych i szosowych, mostów, kanałów, budowli koszarowych dla wojska lub gmachów

o innem przeznaczeniu państwowem); b) wydatki na dostawy dla wojska, na utrzymanie dróg i mostów, na roboty meljoracyjne i przy uspławnianiu rzek, na kupno lub zamianę nieruchomości, mających powiększyć majątek państwa, na przebudowę lub gruntowne odnowienie państwowych budowli; c) wydatki tej samej co powyższe a) i b) natury, dokonywane przez instytucje, zakłady, fundacje i fundusze oraz jednostki samorządowe i miasta, wskazane w art. 11.

B. Niezależnie od kontroli wstępnej kontrolę następną czyli represyjną.

Kontrola ta ma być prowadzona nad rachunkami składanemi Najwyższej Izbie Kontroli Państwa, stosownie do zarządzeń i instrukcji, wydanych w porozumieniu z władzami centralnemi.

C. Kontrolę faktyczną kas i rachunkowości kasowych przez delegowanie na miejsce funkcjonarjuszów Najwyższej Izby Kontroli Państwa względnie funkcjonarjuszów wspomnianych poniżej (art. 20) Izb Kontroli Państwa.

Przy prowadzeniu kontroli Najwyższa Izba Kontroli Państwa rządzi się następującemi zasadami: sprawdza rachunkowy porządek i zgodność dowodów rachunkowych z zestawieniami i księgami rachunkowemi, dotyczącemi dochodów i wydatków skarbowych i zarządu majątkiem skarbowym, przestrzega oszczędności, gospodarczości i uczciwości w zarządzeniach, ujawnianych w badanych rachunkach. W tym celu bada dokładnie czy przy nabyciu, zamianie, użytkowaniu, sprzedaży lub wydzierżawieniu majątku skarbowego, przy wydobyciu dochodów i dokonywaniu wydatków przestrzegano ściśle zasad możliwie najlepszej gospodarki i jej celowości: czy dochody pobierano w przepisanych terminach i w należytych wysokościach, czy przestrzegano obowiązujących przepisów i regulaminów, czy pobierane czynsze nie są za niskie, zakupione lub sprzedane przedmioty nabyto lub sprzedano po cenach właściwych i czy nie zachodzi potrzeba zmian w przepisach lub prowadzeniu gospodarki zarówno w kierunku formalnym jak i materjalnym.

Art. 13.

Najwyższa Izba Kontroli Państwa ma prawo żądać od wszystkich podlegających jej kontroli władz, urzędów, instytucji, zakładów, fundacji i funduszów oraz jednostek samorządowych i miast (art. 11) wyjaśnień do sprawdzenia rachunków i zestawień, a także nadesłania ksiąg, rejestrów, dzienników i aktów.

Pewne rachunki, zwłaszcza dotyczące wydatków perjodycznych, których tytuł prawny został raz skontrolowany, wolno Najwyższej Izbie Kontroli Państwa wyłączyć od swojej rewizji i zlecić ją władzom administracyjnym, które w tym kierunku udzielać będą samoistnie absolutorjum. Najwyższa Izba Kontroli Państwa ma jednak i w tych razach prawo od czasu do czasu zażądać przedstawienia sobie rachunków i dowodów rachunkowych celem sprawdzenia i skontrolowania czy władze administracyjne rewidują je w sposób prawidłowy.

Art. 14.

W celu usunięcia dostrzeżonych braków, niedokładności lub nieprawidłowości ma Najwyższa Izba Kontroli Państwa wydać stosowne zarządzenia, w szczególności może żądać pociągnięcia winnego do odpowiedzialności materjalnej. O zarządzeniach swych zawiadamia jednocześnie właściwą władzę. Do wykonania tych zarządzeń Najwyższa Izba Kontroli Państwa wyznacza terminy podług swego uznania. W razie niezastosowania się do wyznaczonego terminu mocen jest Prezes przedstawić sprawę Naczelnikowi Państwa.

Art. 15.

W razie stwierdzenia braku w gotówce, zapasach, ubytku majątku i t. p. Najwyższa Izba Kontroli Państwa ma prawo zawiesić w czynnościach podejrzanych funkcjonarjuszy i donieść o tem zwierzchniej władzy.

Na wypadek stwierdzenia złej woli w gospodarce obowiązany jest prezes Najwyższej Izby Kontroli Państwa względnie upoważniony przez niego delegat zrobić bezzwłocznie doniesienie do prokuratora przy równoczesnem powiadomieniu o tem zwierzchniej władzy.

W sprawach wojskowych odnośne postępowanie określi regulamin (art. 12).

Art. 16.

Wszystkie czynności delegatów Najwyższej Izby Kontroli Państwa będą stwierdzane protokularnie.

Art. 17.

Władze centralne wydając, zmieniając lub uchylając rozporządzenia, które dotyczą dochodów, wydatków, długów lub majątku państwa względnie jednostek samorządowych, obowiązane są jednocześnie uwiadomić o tem Najwyższą Izbę Kontroli Państwa, o ile zaś chodzi o nowe przepisy kasowe lub rachunkowe, to takowe mogą być wydane tylko w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa.

Przepisy dotyczące formy rocznych zamknięć i absolutorjum wydaje Najwyższa Izba Kontroli Państwa w porozumieniu z zainteresowanemi Ministerstwami. W razie różnicy zdań rozstrzyga zapatrywanie Najwyższa Izba Kontroli Państwa.

Art. 18.

Wszystkie zamknięcia roczne z gospodarki, podlegającej kontroli Najwyższej Izby Kontroli Państwa (art. 11) powinny być Najwyższej Izbie Kontroli Państwa przedstawione z załącznikami najpóźniej w ciągu 4 miesięcy, licząc od ostatniego dnia ubiegłego okresu gospodarczego. Najwyższa Izba Kontroli Państwa sprawdza je i, o ile chodzi o gospodarstwo państwowe, przedstawia Władzy Najwyższej i Sejmowi wraz z sprawozdaniem i ze swemi uwagami.

Odnośnie do innych gospodarstw, wymienionych w art. 11, Najwyższa Izba Kontroli Państwa przesyła jeden egzemplarz swych uwag tej instytucji, której rachunki sprawdzone zostały, drugi egzemplarz właściwym Ministerstwom.

Art. 19.

W sprawozdaniu, przeznaczonem dla Sejmu, winna Najwyższa Izba Kontroli Państwa wyraźnie nadmieniać:

a) czy i o ile w dziale dochodów i wydatków poszczegolne rubryki i tytuły różnią się od budżetu i dlaczego;
b) czy i w jakich kwotach oraz z jakich powodów zdarzyły się przekroczenia lub zaoszczędzenia kredytów względnie zwiększenia lub zmniejszenia dochodów budżetem przewidzianych, oraz czy wynikające z porównania z budżetem różnice zostały w sposób przez Konstytucję przewidziany dodatkowo zatwierdzone.

Art. 20.

Jako organy Najwyższej Izby Kontroli Państwa przeznaczone do wykonywania kontroli na podstawie tych samych przepisów co Najwyższa Izba Kontroli Panstwa, utworzone będą rozporządzeniami prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa w porozumieniu z Prezydentem Ministrów Izby Kontroli Państwa. Rozporządzenia te dotyczyć będą zwłaszcza liczby, siedziby i zakresu działania tych organów. Od zarządzeń Izb Kontroli Państwa przysługuje prawo odwołania do Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

Art. 21.

Wykonanie dekretu niniejszego polecam Prezydentowi Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

(Dz. Praw № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 183).

78.

Dekret

w przedmiocie zmian w urządzeniach wymiaru sprawiedliwości w b. zaborze austrjackim.

Art. 5.

Sąd Najwyższy w Warszawie przejmuje zakres działania Najwyższego Trybunału sądowego i kasacyjnego oraz Trybunału Administracyjnego.

(Dz, Pr, № 15 z dnia 8 lutego 1919 r. Poz. 200).

Podatki bezpośrednie.

79.

Rozporządzenie

Ministra Skarbu w wykonaniu art. 54 Dekretu z dnia 5 lutego 1919 r. № 135 (Dziennik Praw № 12) w przedmiocie podatku majątkowego, dotyczące wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w miastach na obszarze b. okupacji niemieckiej.

Art. 1.

W celu określenia granic przestrzeni zaludnienia pod względem obowiązku podatkowego (art. 1 ustawy z dnia 6/19 czerwca 1910 r. Zbiór Praw i Rozporz. Rząd. za 1910 r. № 113 art. 1199), określenia wysokości potrąceń z dochodu brutto (art. 11 ustawy), rozstrzygania skarg na decyzję i uchwały komisji podatkowych miejskich (art. 22 i 41 ustawy) oraz zezwalania, wskutek próśb kontrybuentów, na udzielanie ulg podatkowych, wspomnianych w art. 65 ustawy, ustanawia się komisje okręgowe w miastach, w których mają siedzibę zarządy skarbowe, względnie delegacje Ministerstwa Skarbu.

Wymiar podatku przeprowadzają komisje podatkowe miejskie, których siedziby oznaczy Ministerstwo Skarbu.

Art. 2.

Komisja okręgowa do spraw państwowego podatku od nieruchomości w miastach składa się w Warszawie i Łodzi z prezesa zarządu skarbowego, a w pozostałych okręgach z prezesa delegacji Ministerstwa Skarbu lub jego zastępcy jako przewodniczącego, dwóch członków od Ministerstwa Skarbu w osobach członków zarządu lub delegacji z nominacji Ministra Skarbu; prezydenta miasta, będącego siedzibą zarządu skarbowego lub delegacji Ministerstwa Skarbu lub jego zastępcy, prezesa Dyrekcji szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego lub Radcy tejże Dy-

rekcji i Budowniczego miejskiego lub powiatowego, wreszcie trzech członków z pomiędzy płatników podatku i tyluż zastępców.

Art. 3.

Komisje podatkowe miejskie składają się, pod przewodnictwem miejscowego inspektora skarbowego lub jego zastępcy, z dwu przedstawicieli zarządu miejskiego, budowniczego miejskiego lub powiatowego, delegatów od władz, pod zarządem których pozostają nieruchomości państwowe, podlegające opodatkowaniu, i czterech członków z pomiędzy kontrybuentów i tyluż zastępców.

Art. 4.

Członkowie komisji okręgowych z pomiędzy kontrybuentów i ich zastępcy mianowani będą na przeciąg lat 4-ch przez Ministra Skarbu z pośród 12-tu osób obowiązanych do płacenia podatku, przedstawionych przez prezesa zarządu skarbowego, względnie delegacji Ministerstwa Skarbu, w porozumieniu z prezydentem miasta, w którem ma siedzibę zarząd skarbowy, względnie delegacja Ministerstwa Skarbu.

Członkowie komisji miejskich z pośród kontrybuentów i ich zastępcy wybierani będą na przeciąg lat 4-ch przez Rady miejskie.

W razie gdyby Rada miejska we właściwym terminie nie dokonała wyboru członków komisji od płatników podatku, członków takich mianuje prezes zarządu skarbowego, względnie delegacji Ministerstwa Skarbu, na wniosek inspektora skarbowego.

Art. 5.

Biurowość w komisjach okręgowych i miejskich powierza się prezesom tych komisji.

Art. 6.

Wykazy wspomniane w art. 11 ustawy o normach potrąceń z dochodu brutto winny być przedłożone przez miejskie komisje podatkowe do komisji okręgowych do dnia 15 kwietnia, a przez te ostatnie Ministerstwu Skarbu przed 1 maja 1919 r.

Art. 7.

Deklaracje wskazane w art. 25 ustawy winny być dostarczone do właściwych komisji miejskich do dnia 15 maja 1919 r.

Art. 8.

Rozsyłanie awizacji, wskazanych w art. 34 ustawy, winno być zakończone przed 15 sierpnia 1919 r.

Listy kontrybuentów, wskazane w art. 46 ustawy za lata 1917 i 1918 komisja miejska przesyła do dnia 15 października 1919 r., a odnośnie do wymiaru na okres wymiarowy od roku 1919 począwszy, do dnia 15 listopada 1919 r.

Art. 9.

Od przedmiotów podatkowych, które w okresie wymiarowym 1912—1916 były opodatkowane, pobierze się podatek za lata 1917 i 1918 w wysokości ustalonej na to pięciolecie. Wymiar i pobór podatku może jednak nastąpić także w drodze ugody władzy skarbowej I instancji z obowiązanymi do opłaty podatku; umówione kwoty wymagają zatwierdzenia co do Warszawy i Łodzi przez Min. Sk., zresztą przez prezesa delegacji Min. Sk.

Przedmioty podatkowe, które w ostatnim okresie wymiarowym nie były opodatkowane, lub co do których wysokość podatku nie może być obecnie ustalona, należy opodatkować za l. 1917 i 1918 lub za czas krótszy w drodze wymiaru, względnie ugody, a to na podstawie deklaracji wniesionych przez właścicieli lub zastępujące ich osoby w terminie oznaczonym przez właściwą władzę skarbową I. instancji.

Art. 10.

Stopę podatku na rok 1919 i 1920 określa się ogólnie w wysokości 6% dochodu netto z nieruchomości (art. 14 ustawy).

Wysokość podatku za okres wymiarowy 1921 i 1922 zostanie później określona.

Art. 11.

Wpłata podatku za lata 1917 i 1918 winna nastąpić w połowie przed 15 listop. 1919 i w drugiej połowie przed 1 lutego 1920. Wpłata za pierwsze półrocze roku 1919 winna nastąpić do 15 listopada 1919, za drugie półrocze tegoż roku 1919 do 1 lutego 1920, a za rok 1920 i następne w terminach, wskazanych w art. 49 ustawy.

Art. 12.

Komisje miejskie mają prawo właścicielom, dotkniętym dekretem z dnia 19 grudnia 1918 r., Dziennik Praw № 20, poz 62, o moratorjum mieszkaniowem dla pozostających bez pracy, umorzyć przypadający podatek w stosunku do ubytku w dochodzie z nieruchomości wskutek moratorjum mieszkaniowego, a to aż do wysokości sumy całego należnego podatku za okres działania rzeczonego Dekretu, t. j. do 1 lipca 1919 r.

Komisje okręgowe posiadają takież same prawo w tym przedmiocie.

Prośby o przyznanie ulg podatkowych z tego tytułu należy wnosić do właściwych komisji miejskich.

Art. 13.

Skargi na decyzje komisji okręgowych podawane będą przez kontrybuentów do Ministra Skarbu za pośrednictwem komisji okręgowych w terminie wskazanym w art. 42 ustawy i będą rozstrzygane ostatecznie przez tegoż.

Art. 14.

Kompetencja nadana mocą ustawy bądź instrukcji w przedmiocie wykonania tej ustawy Izbom Skarbowym i zarządzającym temiż — przechodzi na zarząd skarbowy, względnie Delegacje Ministerstwa Skarbu lub prezesów tych instytucji, kompetencja zaś inspektorów podatkowych przechodzi na inspektorów skarbowych.

W miejsce urzędów, powołanych w ustawie lub w instrukcji do ogólnego zarządu podatkiem i do wykonywania potrzebnych do tego czynności wstępują komisje podatkowe, wymienione w artykule 1 niniejszego rozporządzenia.

Art. 15.

Normy postępowania przepisane przez instrukcję, zatwierdzoną przez Ministra Finansów w dniu 10/23 grudnia 1910 r. (Zbiór Praw i Rozp. Rząd. za 1911 r. № 12 art. 139) oraz dołączone do tejże wzory dokumentów, potrzebnych przy wymiarze i poborze podatku, zachowują swoją moc i nadal, o ile nie zmienia ich niniejsze rozporządzenie, za wyjątkiem terminów przewidzianych dla czynności przygotowawczych, które mają być przez organy wymiarowe zastosowane do terminów wymienionych w niniejszem rozporządzeniu.

Art. 16.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 6 marca 1919 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Byrka.*

Szef Sekcji:
(—) *Birgfellner.*

(Monitor Polski № 68 z dnia 24 marca 1919 r.).

Podatek spadkowy.

80.

Rozporządzenie

Ministra Skarbu w przedmiocie podatku spadkowego.

Art. 1.

Instytucje kredytowe, ubezpieczeniowe i wogóle obowiązane do publicznego składania rachunków, mające siedzibę na obszarze b. zaboru rosyjskiego, jeżeli przechowują sumy pieniężne lub papiery wartościowe, zatrzymane na poczet podatku spadkowego (opłaty spadkowej), winny te sumy lub papiery wartościowe wnieść wraz z przychodami najpóźniej do 31 marca 1919 r. do Powiatowej Kasy Skarbowej, w której okręgu mają siedzibę.

Równocześnie należy zawiadomić o tem Inspektorat Skarbowy, któremu podlega odnośna Kasa,—w Warszawie i w Łodzi: Zarząd Skarbowy.

Art. 2.

Na przyszłość instytucje, określone w art. 1, o ile mają siedzibę na obszarze b. okupacji austrjacko-węgierskiej, winny kwoty, zatrzymane na poczet opłaty spadkowej, wnosić do Powiatowej Kasy Skarbowej najpóźniej do dni ośmiu.

W tym samym terminie należy o tem zawiadomić Inspektorat Skarbowy.

Minister Skarbu:

(—) *Dr. Englich.*

Warszawa, dn. 6 marca 1919 r.

(Monitor Polski № 59 z dnia 13 marca 1919 r.).

Opłaty skarbowe.

81.

Obwieszczenie

Ministerstwa Skarbu w przedmiocie nowych rodzajów marek stemplowych.

W ostatnich dniach wypuszczone zostały dwa nowe rodzaje marek stemplowych wartości 4 marek i 7 koron. Rozmiar i rysunek są takie same jakie w obwieszczeniu z 24 lutego 1919 r. (Monitor Polski № 50) podano co do marek stemplowych wartości 1 mk. Kontur jest barwy pąsowej, tło barwy cielistej.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

Warszawa, dn. 15 marca 1919 r.

(Monitor Polski № 64 z dnia 11 marca 1919 r.).

82.

Komunikat Ministerstwa Skarbu.

Biuro Prasowe Ministerstwa Skarbu zawiadamia, że podania o przyznanie emerytur, pensji wdowich i sierocych, na zasadzie p. 6 art. 6 Dekretu z dnia 7 lutego b. r., nie podlegają opłacie stemplowej.

(Monitor Polski № 64 z dnia 11 marca 1919 r.).

Monopol spirytusowy.

83.

Rozporządzenie.

Niniejszem odwołuje się Rozporządzenie byłego Generał-Gubernatora Warszawskiego z dnia 18-go kwietnia 1916 r. za № 80 (Dziennik Rozp. № 30/1916) co do wstrzymania w gospodach i szynkowniach prawa sprzedaży wszelkich wódek dla spożycia na miejscu.

Warszawa, dnia 16 marca 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

Dyrektor Monopolu Spirytusowego
(—) *Dr. Nowicki.*

(Monitor Polski № 66 z dnia 21 marca 1919 r.).

84.

Komunikat Ministerstwa Skarbu

Dyrekcja Monopolu Spirytusowego, wobec licznych skarg na rzekomy wyzysk detalicznych sprzedawców wyrobów wódczanych, uważa za wskazane wyjaśnić, że Rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 28 lutego b. r. ustalono ceny spirytusu i wyrobów wódczanych w detalicznej sprzedaży na obszarze b. Królestwa Kongresowego; ceny te dotyczą spirytusu, do którego produkcji przystąpił Zarząd Skarbowy dopiero po wprowadzeniu Monopolu Spirytusowego, zatem spirytusu, który będzie doprowadzony do sprzedaży po upływie kilku tygodni.

Zanim spirytus i wyroby wódczane, na nowych warunkach produkowane, oddane zostaną do sprzedaży—muszą konsumenci zaspakajać swoje potrzeby z zapasu wyrobów wódczanych, pochodzącego z czasu przed zaprowadzeniem monopolu spirytusowego, za które to wódki pobierają handle zupełnie słusznie ceny dawne, na etykietach butelek wyraźnie oznaczone.

(Monitor Polski № 64 z dnia 11 marca 1919 r.).

Sprawy walutowe.

85.

Ustawa

z dnia 11 marca 1919 r.

w przedmiocie czasowego zakazu przywozu znaków pieniężnych w walucie austrjacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej.

Art. 1.

Przywóz i przesyłanie w posyłkach pocztowych i listach znaków pieniężnych w walucie anstrjacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej w granice Rzeczypospolitej Polskiej jest zabronione.

Art. 2.

Podróżni, przybywający z zagranicy, mają prawo przewozu sumy, nie przekraczającej 500 koron, względnie 400 marek, względnie 200 rubli.

Art. 3.

Ministerstwo Skarbu może w poszczególnych wypadkach zwolnić od stosowania art. 1 i 2 niniejszej ustawy.

Art. 4.

Dowóz kuponów procentowych i dywidendowych, na walutę koronową, markową lub rublową opiewających, do Polski, nie mniej sprzedaż papierów wartościowych za walutę koronową, markową, lub rublową osobom i firmom, mającym siedzibę poza granicami Polski, są dopuszczalne tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu. Ograniczeniu temu nie podlegają kupony emisji krajowych.

Art. 5.

Świadome przekroczenie lub usiłowanie przekroczenia niniejszej ustawy pociąga konfiskatę całej przewożonej lub przesyłanej sumy, a nadto karane będzie innemi karami, przewidzianemi w ustawie karnej.

Art. 6.

Bank austrjacko-węgierski nie jest krępowany w komunikacji z filjami swemi, znajdującemi się na obsarze Rzeczypospolitej Polskiej, może jednak rozporządzać przesyłanemi sumami w banknotach koronowych tylko pod kontrolą i zezwoleniem Ministra Skarbu.

Art. 7.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z 22 lutego 1919 r. i 4 marca 1919 r. w przedmiocie zakazu wwozu znaków pieniężnych w walucie austrjacko-węgierskiej, względnie w walucie niemieckiej i rosyjskiej.

Art. 9.

Minister Skarbu osobnem rozporządzeniem oznaczy dzień, w którym ustawa niniejsza straci moc obowiązującą.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich*

(Dz. Pr. № 14 z dnia 12 marca 1919r. poz. 237).

86.

Przepisy wykonawcze

do ustawy z dnia 11 marca 1919 r.

W myśl art. VII ustawy z dn. 11 marca 1919 r. Dz. Pr. № 24, poz. 237, w przedmiocie czasowego zakazu przywozu znaków płatniczych w walucie austrjacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej, w porozumieniu z Ministrami Kolei, Poczt i Telegrafów, zarządzam jak następuje:

I.

Urzędy celne winny żądać od każdego przybywającego z zagranicy zadeklarowania wysokości posiadanych sum w walucie austrjacko-węgierskiej, niemieckiej i rosyjskiej oraz kuponów procentowych i dywidendowych na walutę markową, koronową i rublową opiewających, za wyjątkiem kuponów emisji krajowych.

II.

Sumy pieniężne, przekraczające dla każdej poszczególnej osoby, bez względu na jej wiek, normy w art. II ustawy wskazane i które w myśl ustawy nie mogą być przywożone w granice Państwa Polskiego, mogą być, na żądanie podróżnych, w urzędach celnych deponowane za pokwitowaniem imiennem i będą posiadaczom zwracane przy wyjeździe z granic Państwa Polskiego.

III.

Na żądanie podróżnych mogą być również w urzędach celnych deponowane kupony procentowe i dywidendowe, których przywóz w myśl art. IV ustawy jest wzbroniony.

IV.

Wykazy przyjętych przez urzędy celne depozytów winny być codziennie wysyłane do Ministerstwa Skarbu.

V.

Ministerstwo Skarbu w poszczególnych wypadkach może zezwolić na zwolnienie zdeponowanej sumy w całości lub częściowo i zarządzić wydanie depozytu właścicielowi do użytku wewnątrz Państwa Polskiego.

VI.

Uchodźcy, powracający do kraju, o ile z ich dowodów osobistych jest widocznem, że przekraczają granice Państwa Polskiego po raz pierwszy od dnia 1 kwietnia 1918 r., oraz powracający do kraju jeńcy i robotnicy, o ile posiadają odpowiednie legitymacje, mogą przewozić sumy nie przekraczające mk. 800, względnie koron 1000, względnie rb. 400. Prawo to przysługuje jednak tylko obywatelom Państwa Polskiego i osobom wyraźnie polskiej narodowości. Urzędy celne notują na paszportach i innych dowodach osobistych wysokość przewiezionej sumy.

Uchodźcy, przekraczający wschodnią granicę Państwa Polskiego, mają prawo przewiezienia sumy rb. 4000.

VII.

Wszystkie osoby powracające z zagranicy podlegają w urzędach granicznych rewizji osobistej.

VIII.

Niezadeklarowane sumy pieniężne, znalezione przy rewizji osobistej, podlegają konfiskacie na rzecz Skarbu Państwa.

IX.

O każdej dokonanej rewizji sporządza się odpowiedni protokuł, który musi być podpisany przez rewidowanego. W razie odmowy podpisu musi być w protokule uczyniona odpowiednia wzmianka. Odpis protokułu otrzymuje rewidowany.

X.

Protokuły dotyczące konfiskaty winny być wraz ze skonfiskowanemi sumami przesyłane do Ministerstwa Skarbu, celem wdrożenia postępowania karnego.

XI.

Urzędy pocztowe winny zagraniczne przekazy i listy pieniężne, brzmiące w walucie niemieckiej, austr.-węgierskiej i rosyjskiej, zwracać nadawcy i adresata o zwrocie zawiadamiać.

XII.

Urzędy pocztowe i kolejowe nie przyjmują przesyłek zagranicę nadanych za zaliczeniem, o ile wypłata ma być uskutecznioną nadawcy w walucie niemieckiej, austr.-węgierskiej lub rosyjskiej.

XIII.

Przesyłki i listy pocztowe oraz przesyłki kolejowe wszelkiego rodzaju podlegają rewizji na granicy. Wszelkie znalezione w nich sumy w walucie niemieckiej, austr.-węgierskiej i rosyjskiej podlegają bezwzględnie konfiskacie na rzecz Skarbu Państwa.

XIV.

Ograniczeniom powyższym nie podlegają osoby, które uzyskały od Ministerstwa Skarbu specjalne zwolnienia imienne w myśl art. III ustawy.

XV.

Osoby podróżujące za cudzoziemskiemi paszportami dyplomatycznemi nie podlegają ograniczeniom w ustawie i przepisach niniejszych wskazanym.

XVI.

Dla wywozu wszelkich papierów wartościowych i kuponów z granic Państwa Polskiego konieczne jest zezwolenie Ministerstwa Skarbu.

XVII.

Dla otrzymania zezwolenia na wywóz papierów procentowych i kuponów należy przedłożyć Ministerstwu Skarbu dowody, że papiery te stanowią własność obywateli Państwa Polskiego, i wskazać, w jakim celu mają one być wywiezione. Obcopoddani mogą otrzymać zezwolenie, jeżeli przedstawią dowody, że papiery te zostały przez nich nabyte za obce waluty, nie zaś za markową, koronową ani też rublową.

Warszawa, dnia 17 marca 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

Szef Sekcji:
(—) *Manteuffel.*

(Monitor Polski № 65 z dnia 20 marca 1919 r.).

87.

Rozporządzenie

w przedmiocie oznaczenia jednostki monetarnej.

Na mocy uchwały Sejmu z dnia 28 lutego 1919 r. zarządzam, jak następuje:

Art. 1.

Nazwa jednostki monetarnej „złoty", wprowadzona na mocy uchwały sejmowej z dnia 28 lutego 1919 r., ma być oznaczona w skróceniu małą literą „z", zaś grosz małem „g" bez dalszych dodatków.

Art. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 18 marca 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) Dr. *Englich.*

(Monitor Polski № 65 z dnia 20 marca 1919 r.)

88.

Stan Emisji Biletów

Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

dnia 10 marca 1919 roku.

Otrzymano z Berlina Marek Polskich		1.299.211.000.—
Otrzymano z drukarni w Warszawie Marek Polskich		216.000.000,—
	Mk.	1.515.211.000.—
Spalono przęd 11/11 1918 r.	„	4.176.000,—
Pozostałość w Centrali wynosi *)	„	275.731.134,—
Pozostałość w odziałach wynosi	„	65-088.775,—
W obiegu znajduje się	Mk.	1.170.215.091,—
Dnia 11/11 1918 roku obieg wynosił	„	880.150.867,50
Od dnia przejęcia Kasy wypuszczono	Mk.	290.064.223,50

*) W tej sumie Mk. 45.000.000, — bardzo zniszczonych.

Naczelny Dyrektor:
(—) *Stanisław Karpiński.*

Główny Skarbnik:
(—) *Marjan Karpus.*

Stan Emisji Biletów

Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej

dnia 20 marca 1919 r.

Otrzymano z Berlina Marek Polskich	1,299,211,000	
Otrzymano z drukarni w Warszawie Mk. Polskich	216.000.000	M. 1,515,211,000-—
Spalono przed 11/11 1918 r.		„ 4,176,000
Pozostałość w Centrali wynosi *)		„ 255,447,354.50
Pozostałość w oddziałach wynosi		„ 61,723,855.50
W obiegu znajduje się		M. 1,193,863,790.—
Dnia 11/11 1918 r obieg wynosił		„ 880.150.867.50
Od dnia przejęcia Kasy wypuszczono		M. 313,712,922.50

*) W tej sumie Mk. 45,000,000 bardzo zniszczonych.

Naczelny Dyrektor:
(—) *Stanisław Karpiński*

Główny Skarbnik:
(—) *Marjan Karpus.*

Pożyczki państwowe.

89.

Ustawa

z dnia 7 marca 1919 r.

w przedmiocie przyznania prawa pupilarności papierom pożyczki państwowej z dnia 30 października 1918 r.

Dz. Pr. № 14.

Art. 1.

Papiery (asygnaty) pożyczki państwowej z dnia 30 października 1918 r. № 14 Dz. Pr. mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne. Mogą one być przeto używane dla lokacji kapitałów osób pozostających pod opieką lub kuratelą, niemniej kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacji publicznych, kaucji cywilnych i wojskowych, oraz dla konwersji innych papierów pupilarnych.

Art. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 3.

Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Skarbu i Sprawiedliwości.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:
w z. (—) *Byrka.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Supiński*

(Dz. Pr. № 23 z dnia 11 marca 1919 r., poz. 236).

Przepisy ogólne o majątku państwowym.

90.

Rozporządzenie

Ministra Skarbu w przedmiocie funduszów b. władz okupacyjnych niemieckich i austrjackich na terenie b. Królestwa Kongresowego.

Fundusze b. władz okupacyjnych niemieckich i austrjackich na terenie b. Królestwa Kongresowego, jako pochodzące z poborów od ludności miejscowej, stanowią własność Skarbu Polskiego.

Wobec tego, wszystkie instytucje kredytowe, w których są zapisane na dobro tychże władz, na rachunkach bieżących, w charakterze depozytów, wkładów terminowych, lub jakimkolwiek innym,— sumy i walory, winny niezwłocznie przepisać takowe na dobro Ministerstwa Skarbu i nadesłać do tegoż Ministerstwa w terminie dziesięciodniowym od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia szczegółowy stan odnośnych rachunków.

Warszawa, dnia 11 marca 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

(Monitor Polski № 64 z dnia 11 marca 1919 r.)

Sprawy gospodarcze władz państwowych.

91.

Dekret

w przedmiocie rekwizycji lokali na potrzeby urzędów państwowych.

Art. 1.

Zarówno wojskowe, jak i cywilne urzędy państwowe, o ile nie otrzymają stosownych pomieszczeń w gmachach państwowych, mogą zajmować lokale w domach prywatnych na mocy umowy dobrowolnej lub w drodze rekwizycji urzędowej z zachowaniem przepisów poniższych.

Art. 2.

Gdy urząd państwowy nie uzyska lokalu w drodze umowy dobrowolnej, winien wystąpić do okręgowego zarządu dóbr państwowych z wnioskiem o rekwizycję określonego domu lub lokalu, zawiadamiając jednocześnie właściciela domu.

Umowy, zawarte przez właściciela po otrzymaniu zawiadomienia, są nieważne.

Art. 3.

Okręgowy zarząd dóbr państwowych rozstrzyga sprawę w komisji, złożonej z: 1) naczelnika okręgowego zarządu dóbr lub delegowanego przezeń urzędnika, 2) delegata miejscowej władzy administracyjnej i 3) delegata miejscowej władz skarbowej po zasięgnięciu piśmiennej opinji właściwej instytucji samorządowej (magistrat, gmina) oraz po wysłuchaniu należycie wezwanych: przedstawiciela interesowanego urzędu i właściciela domu, jeśli się zgłosi.

Art. 4.

Decyzja zarządu okręgowego dóbr państwowych, zarządzająca rekwizycję, określi wysokość opłaty, należnej za lokal zarekwirowany oraz w razie koniecznej potrzeby nakaże eksmisję dotychczasowych lokatorów za słusznem odszkodowaniem i z zachowaniem terminów, ustalonych zwyczajami miejscowemi.

Art. 5.

Decyzje okręgowego zarządu dóbr państwowych ulegają w terminie czternastodniowym od dnia doręczenia stronom ich odpisów zaskarżeniu do Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych, który orzeka ostatecznie w porozumieniu z interesowanym w każdym poszczególnym wypadku ministrem.

Art. 6.

Okręgowy zarząd dóbr państwowych decyzje swe przesyła niezwłocznie miejscowej władzy policyjnej do wykonania.

Zaskarżenie decyzji nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 7.

Lokale w domach prywatnych, które w chwili ustania okupacji obcej były zajęte przez b. władze okupacyjne, a następnie przez urzędy państwowe polskie, pozostają w użytkowaniu urzędów państwowych.

Art. 8.

Urzędy, które takie lokale zajmują, winny w ciągu miesiąca od daty ogłoszenia niniejszych przepisów złożyć we właściwym okręgowym zarządzie dóbr państwowych kontrakty najmu lub wnioski o rekwizycję.

Art. 9.

Dekret niniejszy nie uchybią w niczem specjalnym przepisom kwaterunkowym dla wojska.

Art. 10.

Wykonanie niniejszego dekretu oraz wydanie potrzebnych przepisów powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Dan w Warszawie, dnia 8 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Dz. Pr. № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 197.

92.

Dekret

w przedmiocie statutu Polskiego Państwowego Banku Rolnego.

Art. 34.

Listy zastawne Banku będą przyjmowane na kaucję przy przedsiębiorstwach i dostawach rządowych po cenie, ustanowionej przez Ministra Skarbu.

(Dz. Pr. № 12 z dnia 6 lutego 1918 r. poz. 134).

Archiwa państwowe.

93.

Dekret

o organizacji archiwów państwowych i opiece nad archiwaljami.

Na wniosek Rady Ministrów stanowię:

I. Wydział archiwów państwowych.

Art. 1.

Przy Ministrze Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, jako zwierzchniku archiwów państwowych, istnieje wydział archiwów państwowych, pod kierunkiem naczelnika wydziału.

Art. 2.

Do zadań wydziału archiwów państwowych należy:

a) zarząd archiwów państwowych,
b) opieka techniczno-naukowa nad archiwami i zbiorami archiwalnemi, należącemi do instytucji publicznych, miejskich, gminnych i t. p.
c) ratowanie istniejących w kraju zabytków archiwalnych od zniszczenia, oraz udzielanie rady i pomocy w sprawach, związanych z ochroną i przechowywaniem takich zabytków, będących w posiadaniu prywatnem-
d) rewindykacja zbiorów archiwalnych, stanowiących własność Państwa Polskiego.

II. Archiwa państwowe.

Art. 3.

Archiwa państwowe są instytucjami przeznaczonemi:

a) do przechowywania aktów i dokumentów, które powstały i powstawać będą wskutek urzędowania i czynności władz, urzędów i wogóle jakichkolwiek organów Państwa Polskiego, władz kościelnych, wyznaniowych, instytucji i korporacji publicznych i prywatnych, na ziemiach polskich istniejących, dalej organów państwowych rosyjskich, które działały w obrębie Państwa Polskiego, a także organów władz okupacyjnych;

b) do gromadzenia i przechowywania wszelkiego rodzaju zabytków rękopiśmiennych, dotyczących kultury, dziejów i stosunków wewnętrznych i zewnętrznych Państwa lub jego części.

Art. 6.

Do czasu zasadniczego rozstrzygnięcia przez Radę Ministrów, przejmowanie przez archiwa państwowe registratur i archiwaljów, będących w posiadaniu władz państwowych, odbywać się będzie na zasadzie porozumienia Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z odnośnem ministerstwem co do czasu, jak i co do zakresu przejmowanych aktów.

Art. 8.

Archiwa państwowe obowiązane są na żądanie urzędów państwowych dokonywać wszelkiego rodzaju kwerend i poszukiwań archiwalnych, same sporządzać lub kierować sporządzaniem odpisów, regestów i tłomaczeń dokumentów, przechowywanych w archiwach, oraz udostępniać delegowanym do badań archiwalnych urzędnikom państwowym korzystanie z potrzebnych im materjałów archiwalnych. Sposób korzystania urzędów z archiwów państwowych i zakres prac, jakie winny wykonywać dla nich archiwa państwowe, określą przepisy specjalne, wydane przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 9.

Każde ministerstwo przy przekazywaniu aktów swoich do archiwum może zakwalifikować pewne działy lub poszczególne woluminy, jako akty tajne. Dostęp do aktów tajnych nawet w celach urzędowych będą miały tylko osoby, zaopatrzone w specjalne pozwolenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane w porozumieniu z właściwym ministrem.

Art. 11.

Archiwa państwowe obowiązane są współdziałać pracy naukowej przez udostępnianie materjałów archiwalnych drogą ich publikacji oraz przez dopuszczenie do korzystania z archiwów osób prywatnych i urzędowych, oraz ciał naukowych w sposób, który określi regulamin wydany przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

III. Opieka techniczna i naukowa nad archiwami i zbiorami archiwalnemi, należącemi do instytucji publicznych, miejskich, gminnych i t. p.

Art. 12.

Wydział archiwów państwowych, na mocy porozumienia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z innymi ministrami i za ich zgodą, zwiedza przez swych urzędników lub delegowanych przez siebie członków Rady archiwalnej archiwa instytucji publicznych, gminnych i t. p. i wgląda w ich prowadzenie pod względem technicznym i naukowym.

Art. 13.

Delegaci wydziału archiwów państwowych o każdej wizycie sporządzają protokół, zwracając w nim uwagę na stan archiwum, dostrzeżone braki w prowadzeniu, kwalifikacje kierownika i t. p.

Art. 14.

Wydział archiwów państwowych ocenia stan danego archiwum, udziela jego kierownikowi bezpośrednio wskazówek co do prowadzenia archiwum, a w razie potrzeby zawiadamia o zauważonych brakach odpowiednie władze ministerjalne.

V. Rewindykacja zbiorów archiwalnych, stanowiących własność Państwa Polskiego.

Art. 21.

Wydział archiwów państwowych zbiera informacje, dotyczące archiwów i archiwaljów, stanowiących rezultat działalności władz bądź polskich, bądź obcych na terytorjum Państwa Polskiego, a nie pozostających jeszcze pod zarządem wydziału archiwów państwowych, oraz opracowuje plany ich rewindykacji.

Art. 22.

Po zatwierdzeniu planu rewindykacji przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wydział Archiwów państwowych podejmuje kroki w celu wprowadzenia w czyn uchwalonych zarządzeń.

Art. 23.

W razie, gdyby należało wysłać poszczególne osoby lub delegacje do odszukiwania i odbioru własności Państwa Polskiego poza granice kraju, osoby te lub delegacje na wniosek wydziału archiwów państwowych zatwierdza Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

X. Przepisy przejściowe.

Art. 44.

Do czasu przeprowadzenia reorganizacji archiwów Państwa Polskiego czynne będą następujące archiwa państwowe:

w Warszawie:

1. Archiwum główne akt dawnych,
2. „ akt dawnych,
3. „ skarbowę,
4. „ Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,
5. „ wojskowe,
6. Archiwa miejscowe w Lublinie, Piotrkowie i Płocku,

oraz 7. Archiwum Państwowe we Lwowie,

każde w tym składzie materjałów, jaki zawierać będzie w chwili przekazania danego archiwum ministerstwu, o ile się nie ukaże następnie osobne rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego co do przeniesienia archiwaljów do innego archiwum, lub włączenia nowych materjałów do danego archiwum.

Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przysługuje prawo wydania zarządzeń rozciągających moc niniejszego dekretu na archiwa krajowe we Lwowie i Krakowie.

Art. 45.

Obok czynnych do czasu reorganizacji archiwów Państwa Polskiego 5 archiwów w Warszawie i 3 archiwów miejscowych, zakładane będą przez wydział archiwów państwowych mocą osobnego każdorazowego rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego inne archiwa miejscowe.

Odnośne zarządzenie wskaże zakres działalności oraz oznaczy terytorjum i okres czasu, z jakich akty mają do danego archiwum napływać.

Art. 46.

Pozostałe po urzędach rosyjskich i powstałe w okresie okupacji registratury i archiwalja państwowe, albo będą włączone do istniejących archiwów, albo wejdą do na nowo tworzonych archiwów miejscowych, albo wreszcie będą przekazane odpowiednim władzom państwowym polskim do użytku bieżącego na żądanie właściwego ministerstwa.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski*

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego
Jan Łukasiewicz

(Dz. Praw № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 182).

Postanowienia ogólne.

94.

Dekret

w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych.

Art. 20.

Czasopismo, zamieszczające ogłoszenia, obowiązane jest przyjąć zakomunikowane mu przez władze państwowe lub komunalne obwieszczenia i na żądanie tychże władz podać je w jednym z dwu najbliższych numerów czasopisma za opłatą przyjętej należności za ogłoszenia.

Art. 21.

Czasopismo, jeżeli jest wydawnictwem codziennem, obowiązane jest w ciągu dni trzech po otrzymaniu, a w wydawnictwie, wychodzącem w odstępach dłuższych, w numerze najbliższym, a mającym wyjść po upływie dni trzech od otrzymania, zamieścić bezpłatnie, bez dokonywania zmian i uwag w tekście oraz bez umieszczenia w tym samym numerze zaprzeczeń wszelkie zakomunikowane przez urząd państwowy zaprzeczenie lub sprostowanie wiadomości, opublikowanej w tem czasopiśmie.

Nadesłane przez urzędy państwowe zaprzeczenia lub sprostowania powinny być wydrukowane takiemi samemi czcionkami i w tym samym dziale, co i wiadomość, ulegająca sprostowaniu.

(Dz. Pr. № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 186).

95.

Dekret

o miarach.

Art. 1.

Legalnemi jednostkami miar w Państwie Polskiem są jednostki, określone w art. 2—7 dekretu niniejszego, oraz te jednostki wtórne, wielokrotne i podwielokrotne jednostek podstawowych, określonych w tychże artykułach, które będą uznane za legalne przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2.

Podstawową jednostką długości jest metr.

Art. 3.

Podstawowemi jednostkami powierzchni są: metr kwadratowy i ar.

Jednostkami powierzchni są także powierzchnie zawarte w kwadratach, których boki są równe którejkolwiek z legalnych jednostek długości.

Art. 4.

Podstawowemi jednostkami objętości są: metr sześcienny albo kubiczny i litr.

Art. 5.

Podstawową jednostką kątów płaskich jest kąt prosty.

Art. 6.

Podstawową jednostką masy jest kilogram.

Art. 7.

Jednostką temperatury (różnic temperatury) jest różnica temperatury odpowiadająca jednemu stopniowi normalnej skali termometrycznej czyli stopień temperatury.

Art. 8.

We wszystkich aktach i czynnościach urzędowych w obrocie publicznym oraz we wszelkich kontraktach rządowych, przy których zachodzi potrzeba wyrażenia miary, należy ją wyrażać w legalnych jednostkach miar.

Art. 9.

Wzorem miary jest ciało fizyczne, którego pewna właściwość pod względem wielkości przedstawia tę miarę z określoną dokładnością. Przyrządem mierniczym jest każdy mechanizm, służący pośredniego lub bezpośredniego dokonywania pomiarów.

Wzorce miar i przyrządy miernicze stanowią narzędzia miernicze.

Art. 10.

Uchybieniem wzorca miary jest różnica między jego wielkością i wielkością odpowiadającego mu wzorca normalnego, z którym według przepisów winien być porównany przy legalizowaniu. Uchybieniem przyrządu jest różnica między znaną rzeczywistą miarą wzorców normalnych, zapomocą których winien on być sprawdzony przy legalizowaniu, a tą miarą, którą według wskazań przyrządu należałoby owym wzorcom normalnym przypisać, lub różnica między wskazaniami przyrządu a wskazaniami przyrządu normalnego, z którym według przepisów winien on być porównywany przy legalizowaniu.

Art. 11.

Narzędzia miernicze są legalne jeżeli, bez względu na swoje uchybienia, odpowiadają pozatem przepisom o warunkach legalizowania, wydanym na podstawie niniejszego dekretu przez Główny Urząd Miar, — są rzetelne, jeżeli ich uchybienia nie przekraczają granic uchybień obiegowych, ustanawianych przez Ministra Przemysłu i Handlu dla narzędzi mierniczych, znajdujących się w obrocie publicznym.

Art. 12.

Legalizacja narzędzi mierniczych polega na przepisowym sprawdzeniu ich i ocechowaniu przez władze powołane. W obrocie publicznym legalizacja jest ważną w ciągu okresu przepisanego przez Główny Urząd miar, po upływie którego uważa się ją za nie byłą.

Art. 13.

Przy wszelkiego rodzaju czynnościach urzędowych winny być używane dla wykonywania pomiarów narzędzia miernicze, odpowiadające obowiązującym przepisom i sprawdzone w Głównym Urzędzie Miar lub urzędach podwładnych.

Art. 14.

W obrocie publicznym do mierzenia długości, powierzchni, objętości i masy (w mowie potocznej zwanej wagą), o ile przez to będzie lub być może ustanawiana wartość rzeczy lub świadczeń, mogą być wyłącznie stosowane i przechowywane narzędzia miernicze, legalizowane, legalne i rzetelne.

Art. 15.

Minister Przemysłu i Handlu upoważniony jest do rozciągnięcia działania art. 14 na wszelkie narzędzia miernicze, używane w obrocie publicznym i służące do obliczania wartości dostarczanych materji lub energji, lub używane do oceny pracy, bądź też mające znaczenie dla bezpieczeństwa publicznego, jako i na wszelkie narzędzia miernicze wynajmowane zawodowo lub oddawane do użytku publicznego za opłatą.

Art. 16.

W czynnościach, dla których prawo niniejsze przewiduje obowiązkowe używanie narzędzi mierniczych legalizowanych, narzędzia te używane być mają właściwie, t. j. tylko w tych warunkach i okolicznościach, dla odmierzania takiego rodzaju wielkości, materji lub energji i takich ilości, dla których zostały one dopuszczone przez Główny Urząd Miar do obrotu publicznego, podlegającego przymusowi legalizowania.

Art. 17.

Minister Przemysłu i Handlu władny jest, dla poszczególnych gałęzi, jakoteż określonych rodzai towarów, przeznaczonych do obrotu publicznego, a szczególnie do obrotu zagranicznego, dozwalać w drodze wyjątku stosowanie takich narzędzi mierniczych, które nie opierają się na miarach, wyszczególnionych w artykułach 1 — 7 i nie są legalizowane według krajowych przepisów.

Art. 18.

Sprawami, dotyczącemi miar i narzędzi mierniczych, zawiaduje Główny Urząd Miar w Warszawie, podlegający Ministrowi Przemusłu i Handlu,

Statut Głównego Urzędu Miar i urzędów podwładnych wydaje Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 19.

Dyrektora Głównego Urzędu Miar mianuje Najwyższa Władza Państwowa.

Art. 20.

Wyrób i sprzedaż narzędzi mierniczych podlega koncesjonowaniu i nadzorowi Głównego Urzędu Miar w sposób, który określi Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 21.

Miejscowa policja oraz municypalne inspekcje handlowe obowiązane są do bezpośredniego nadzoru nad stosowaniem w obrocie publicznym narzędzi mierniczych, odpowiadających warunkom art. 14. Przepis ten nie odnosi się do urzędów Państwowych.

Art. 22.

Winny przekroczenia art. 14 dekretu niniejszego ulegnie karze przewidzianej w Kodeksie Karnym albo karze administracyjnej, nałożonej przez odpowiednie władze legalizacji narzędzi mierniczych, w sposób, który określi również Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 23.

Wykonanie dekretu niniejszego należy do Ministra Przemysłu i Handlu, który określi również wysokości opłat za czynności urzędów miar i sposób wydawania przepisów, przewidzianych w dekrecie niniejszym.

Art. 24.

Minister Przemysłu i Handlu wyda przepisy dotyczące określenia i dalszego tymczasowego używania mórg nowopolskich, kwart, funtów i łutów na ziemiach b. zaboru rosyjskiego.

Dan w Warszawie, dnia 8 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Kazimierz Hącia*

(Dz. Pr. № 15 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 211).

OGŁOSZENIA.

Bilans Banku Ziemiańskiego

założonego przez Tow. Kredytowe Ziemskie w Królestwie Polskiem

na 1 Marca 1919 r.

STAN CZYNNY

Kasa	Mk.	1,097,716.28
Sumy do dyspozycji Banku	„	18,810,629.58
Skup pap. wyl. i kuponów	„	13,578.44
Monety zagraniczne	„	70,789.56
Papiery publiczne własne	„	1,565,535.10
Weksle inkasowe	„	440,892.—
Weksle zdyskontowane	„	6,295,519.70
Pożyczki specjalne do 1921 r.	„	6,869,065.20
„ na zabezp. hypot.	„	12,733,504.81
Otwarty kredyt	„	4,087,536.30
Zastawy	„	305,453.61
Korespondenci loro	„	13,680.39
„ nostro	„	511,077 52
Przechodnie	„	268,893.97
Oddziały	„	1,648,777.42
Ruchomości	„	67,176.91
Wydatki organizacyjne	„	333.50
Wydatki bieżące	„	533,122.44
	Mk.	55,333,282.73
Depozyty	Mk.	36,731,494.34
Różni za nasze depozyty	„	1,499,378.60
	Mk.	38,230,872.94

STAN BIERNY

Kapitał Zakładowy	Mk.	6,480,000.—
Obligacje Banku	„	7,490,424.—
Lokaty	„	3,244,287.25
R-ki bieżące	„	21,283,902.65
Kasa przezorności	„	40,925.79
Korespondenci loro	„	972,018.82
„ nostro	„	10,762,063.43
Oddziały	„	699,072.29
Należności Skarbowe	„	2,629.45
Przechodnie	„	2,814,188.10
Redyskonto	„	
Procenty i prowizje	„	1,539,038.30
Pozostałość z 1917 r.	„	4,732.65
	Mk.	55,333,282.73
Różni za swoje depozyty	Mk.	36,233,461.33
Depozyt własny	„	1,997,411.61
	Mk.	38,230,872.94

Sprawozdanie za rok 1917|18

Tow. Akc. Zakładów Chemicznych „STREM“

Zarząd w Warszawie, Mazowiecka № 7.

Rachunek Zysków i Strat.

Dochody	M.	3,351,226.24
Wydatki	„	2,641,869.39
Zysk	M.	709,356.85
Pozostałość z r. 1916/17	„	1,765.26
	M.	711.122.11

Zatwierdzony przez Ogólne Zebranie z dn. 1 Marca 1919 r. podział zysku:

na Kapitał Zapasowy	M.	39,022.65
na Amortyzację budynków i maszyn	„	355,841.10
na podatek od zysku	„	47,078.50
na tantjemę dla Zarządu	„	30,000.—
8% dywidendy, czyli Rb. 20 = M. 43.20 za akcję	„	228,960.—
do przeniesienia na rok 1918/19	„	10,219.86
	M.	711,122.11

Bilans na d. 1 Października 1918 r.

Stan Czynny.

Ziemia	M.	264,144.54
Nieruchomości fabryczne	„	1,734,451,41
Nieruchomość w Warszawie 480A	„	738,500.—
Maszyny i Narzędzia	„	2,646,252.23
Remanenty fabryczne i inwentarz	„	491,038.68
Pomocnicze materjały	„	272,600.18
Dłużnicy	„	1,027,087.85
Weksle w portfelu	„	372,931.21
Weksle zdyskontowane	„	60,993.56
Papiery procentowe i kupony	„	1,294,159.15
Gotowizna	„	51,134.19
Kaucje	„	46,979.36
Depozyt Zarządu	„	86,400.—
	M.	9,086,672.36

Stan bierny.

Kapitał Akcyjny	M.	2,862,000.—
Kapitał Zapasowy	„	257,580.—
Kapitał Amortyzacyjny	„	2,771,608.85
Wierzyciele	„	2.385,588.58
Kaucja Zarządu	„	86,400.—
Sumy przechodnie	„	52,955.51
Obligo weksli zdyskontowanych	„	60,993.56
Nieodebrana dywidenda	„	293,287.50
Podatek od zysku 1917/18	„	47,078.50
Tantjema Zarządu za 1917/18	„	30,000.—
Dywidenda za 1917/18	„	228,960.—
Pozostałość zysków i strat	„	10,219.86
	M.	9,086,672.36

Sprawozdanie za rok 1918
Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego w Zduńskiej-Woli.

Towarzystwo powstało w roku 1910.
Liczba uczestników 1069 z sumą kredytu 183,160.
Liczna odpowiedzialność uczestników za zobowiązania i straty Towarzystwa 366,320

Obroty i pozostałości rachunków (Bilans)

Stan bierny.	Pozostało z początku roku sprawozdawczego		Przychód w ciągu roku		Rozchód w ciągu roku		Pozostałość w końcu roku	
	Rb.	kop.	Rb.	kop.	Rb.	kop.	Rb.	kop.
Kapitał udziałowy . . .	20,783	30	—	--	—	—	20,783	30
» zapasowy . . .	779	72	—	—	—	—	779	72
Kapitały specyalne . . .	1,500	—	—	—	—	—	1,500	—
Wkłady	55,091	10	2,473	28	11,080	23	46,484	15
Długi	10,121	03	—	—	8	65	10,112	38
Sumy przechodnie . . .	9,622	63	2,353	85	1,636	95	10,339	53
Procenty i Zyski . . .	2,652	12	5,357	50	5,357	50	2,652	12
Razem	100,549	90	10,184	63	18,083	33	92,651	20
Stan czynny.								
Lokaty	11,784	97	2,500	—	665	30	9,950	27
Pożyczki . . . . ,	82,425	35	9,323	90	—	—	73,101	45
Rozchody i straty . . .	5,465	83	5,357	50	8,652	80	8,761	13
Razem	99,676	15	17,181	40	9,318	10	91,812	85
Gotówka	873	75	27,366	03	27,401	43	838	35
	100,549	90					92,651	20

Zyski i Straty

W roku sprawozdawczym wpłynęło		
procentów od pożyczek . .	4,692	20
„ od sum lokowanych	665	30
Razem	5,357	50
Ogółem	5,357	50
Straty w końcu roku	6,108	98

Straty w poprzed. roku . .	2,813	68
Wynagrodzenie urzęd. . .	3,485	28
Koszty biurowe, sądowe, wyjazdy .	1,637	47
Komorne ruchomości . .	856	—
Razem	5,978	75
Procenty od wkładów i długów zapł.	2,674	05
Razem	2,674	05
Ogółem	11,466	48

UWAGA. Straty pokrywają ze znaczną nadwyżką niezapłacone, a należne do dnia 31 grudnia 1918 r. procenty w ilości 73655 rb. 58 kop.

Piotrkowskie Towarzystwo Pożyczkowo - Oszczędnościowe w Piotrkowie.

WYCIĄG ZE SPRAWOZDANIA ZA R. 1918.

Przychód	1010551 rb. 59 kop.
Rozchód	908396 „ 13 „
Obrót roczny .	1918947 rb. 72 kop.

Bilans na 1 stycznia 1919 roku.

Stan Bierny

Kapitał zakładowy . . .	82424 rb. 28 kop.
Kapitał zapasowy . . .	5442 „ 27 „
Kapitał specjalny . . .	5098 „ 75 „
Wkłady	810502 „ — „
Sumy przechodnie . . .	33509 „ 65 „
	936976 rb. 95 kop.

Stan Czynny.

Lokaty	50986 rb. 11 kop.
Własne papiery procentowe .	20156 „ 35 „
Pożyczki	637489 „ 59 „
Towary nabyte	2599 „ 40 „
Majątek	720 „ 77 „
Wydatki i straty . . .	43022 „ 27 „
Gotówką	182002 „ 46 „
	936976 rb. 95 kop.

Zarząd Warszawskiej Kasy Handlowo-Przemysłowej

podaje do wiadomości Członków, że VIII zwyczajne Ogólne Zebranie Członków Kasy odbędzie się w dniu 31 b. m. o godz. 3 po poł. w lokalu Kasy przy ul. S-to Krzyskiej Nr. 20. W razie nieprzybycia wymaganej przez § 114 Ustawy liczby Członków, drugie Ogólne Zebranie odbędzie się w dniu 10 kwietnia r. b. o godz. 6 wieczorem w lokalu Kasy przy ul. S-to Krzyskiej Nr. 20. Zebranie to, stosownie do § 115 Ustawy będzie prawomocne bez względu na ilość obecnych na niem osób.

Kwit depozytowy Banku Handlowego

za Nr. $\frac{23,636}{12,492}$ na zdeponowaną paczkę wartości Rb. 2000 zaginął.

Zarząd Towarzystwa Akcyjnego „BŁAWAT“ w Warszawie

podaje do wiadomości, że w dniu 12 kwietnia 1919 r. o godz. 7-ej wieczorem odbędzie się w lokalu Towarzystwa, Sienna 16

Zwyczajne Roczne Ogólne Zebranie Akcjonarjuszów

z następującym porządkiem obrad:

1) wybór przewodniczącego, sekretarza i asesorów, 2) sprawozdanie Zarządu, Rady i Komisji Rewizyjnej, 3) podział zysku za rok operacyjny 1918, 4) budżet na r. 1919, 5) wybory jednego członka Zarządu, jednego zastępcy, czterech członków Rady i pięciu członków Komisji Rewizyjnej, 6) projekt wypuszczenia drugiej emisji akcji, 7) wnioski Zarządu i Rady 8) wnioski akcjonarjuszów.

W razie nieprzybycia przewidzianej w § 60 ustawy liczby akcjonarjuszów, powtórne Zebranie odbędzie się w dniu 26 kwietnia o godz. 7 wieczorem w tym samym lokalu i będzie prawomocne bez względu na liczbę przybyłych akcjonarjuszów.

Zarząd Towarzystwa Akcyjnego „BŁAWAT“.

Stan Rachunków Tow. Akc. „Warszawski Lombard Prywatny“ 28 Lutego 1919 r.

Stan czynny	Marki	fen.	Stan bierny	Marki	fen.
Kasa i instytucje kredytowe .	82233	55	Kapitał zakładowy . . .	1080000	—
Zaliczenia	1368819	54	„ zapasowy . . .	77000	—
Papiery publiczne . . .	66304	94	Fundusz rezerwowy . . .	15000	—
Wniosek członk. W. T. W. K. .	6480	—	Kasa przezorności i pomocy .	42690	13
Procent od pożyczek . .	2848	58	Różni wierzyciele . . .	108404	88
Koszty licytacyjne . . .	1232	85	Zobowiązania wekslowe . .	171232	—
Różni dłużnicy	42854	39	Dywidenda niepodniesiona .	26902	80
Ruchomości	6	48	Dochody	22394	12
Wydatki bieżące . . .	37517	59	Fundusz do dyspoz. Og. Zebr.	66293	99
Sumy przechodnie . . .	1620	—			
	1609917	92		1609917	92

Bilans Towarzystwa Akcyjnego Cukrowni „Dobre“

Na 1 Kwietnia 1918 r.

	Marki	fen.		Marki	fen.
Grunta, gmach fabr. i urządzenia -	1,714,405	16	Kapitał zakładowy - - - -	1,620,000	—
Maszyny i urządz. zewnętrzne -	236,734	44	„ amortyzacyjny - - -	1,631,367	84
Budowle pomocn. i gospodar. -	179,598	36	„ zapasowy - - - - -	172,542	77
Postawiono w r. 1917—18 -	57,974	16	Wierzyciele - - - - - -	5,604,680	96
Domy mieszk. i zabudowania -	246,904	59	Należności wątpliwe - - -	13,859	99
Kolejka - - - - - - -	1,240,675	08	Zysk - - - - - - - - -	1,192,778	34
Ruchomości - - - - - -	115,184	27			
Remanenty - - - - - -	4,217,649	82			
Koszta przyszłego okresu - -	6,396	08			
Dłużnicy - - - - - - -	2,219,707	94			
	10,235,229	90		10,235,229	90

PODZIAŁ ZYSKÓW.

1.	Na kapitał zapasowy 5 %	Mk. 59,638.92
2.	„ „ amortyzacyjny	„ 314,397.72
3.	Tantjema Zarządowi	„ 50,000.—
4.	„ Dyrektorom	„ 55,588.92
5.	Gratyfikacja pracownikom	„ 55,588.92
6.	Na zapomogi drożyźniane, szkolne i t. p.	„ 58,411.08
7.	Na kasę przezorn. i na kasę chorych	„ 20,000.—
8.	Rezerwa na podatek dochodowy	„ 182,000.—
9.	Na cele humanitarne	„ 20,000.—
10.	„ „ oświatowe	„ 20,000.—
11.	„ wypłatę 20 % dywidendy	„ 324,000.—
12.	Do dyspozycji Zarządu	„ 33,152.78
		Mk. 1,192,778.34

Zgodnie z uchwałą Ogólnego Zebrania z d. 10 marca 1919 r. dywidenda wypłacana będzie od d. 11 marca r. b. w Kasie Cukrowni w Dobrem lub we Włocławskim Oddziale Banku Handlowego w Warszawie za przedstawieniem odnośnych kuponów

Częściowy Bilans i Rachunek Zysków i Strat

TOWARZYSTWA PRZEMYSŁOWEGO ZAKŁADÓW MECHANICZNYCH

„LILPOP, RAU i LOEWENSTEIN" w Warszawie

za rok 1917.

Przedstawione p. p. Akcjonarjuszom na Ogólnem Zebraniu w dniu 12 Października 1918 r.

Częściowy bilans w dniu 31 Grudnia 1917 r.

	Stan czynny	Rb.	kop.	Mk. podług obliczenia Rb. 100 = Mk. 216	fen.
I	Nieruchomości	3,186,919	34	6,883,745	77
II	Ruchomości	602,936	66	1,302,343	18
III	Magazyny (Zap. mat. oraz rob. rozpocz.)	289,992	66	626,384	15
IV	Fabryka w Rosji	1,797,742	87	3,883,124	60
V	Rekwizycje niemieckie	1,929,776	95	4,168,318	21
VI	Koszta ewakuacji części fabryki do Rosji	618,238	47	1,335,395	10
VII	Kapitały Towarzystwa	348,254	03	752,228	70
VIII	Kaucje przez Towarzystwo złożone	66,647	—	143,957	52
IX	Papiery procent. i gotowizna na zabezp. Kasy Oszczędn. Robot.	52,975	48	114,427	04
X	Dłużnicy	634,280	20	1,370,045	23
XI	Kaucje w akceptach	505,500	—	1,091,880	—
XII	Depozyty i kaucje różnych	146,000	—	315,360	—
	Strata	222,573	68	480,759	15
		10,401,837	34	22,467,968	65

	Stan bierny	Rb.	kop.	Mk.	fen.
I	Kapitał Zakładowy	4,000,000	—	8,640,000	—
II	Kapitał Zapasowy	702,036	22	1,516,398	23
III	Amortyzacja Zabudow. i Ruchom.	1,612,908	48	3,483,882	32
IV	Niepodniesiona dywidenda	258,840	—	559,094	40
V	Akcepty bieżące	427,972	51	924,420	62
VI	Sumy obce	58,929	70	127,288	15
VII	Wierzyciele	2,687,150	43	5,804,244	93
VIII	Ofiary na cele dobroczynne	2,500	—	5,400	—
IX	Akcepty kaucyjne	505,500	—	1,091,880	—
X	Właściciele depozytów i kaucji	146,000	—	315,360	—
		10,401,837	34	22,467,968	65

Rachunek Zysków i Strat w dniu 31 grudnia 1917 roku.

Winien	Rb.	kop.	Mk.	fen.
Wartość podług inwent. mater. i wyrob. sprzed. w 1917 r.	125,103	90	270,224	42
Zysk brutto	57,327	33	123,827	03
	182,431	23	394,051	45
Procenty	94,252	62	203,585	66
Kupno mater. opałowych	2,786	58	6,019	01
Koszta Ogólne	23,408	85	50,563	12
Asekuracje	1,937	54	4,185	09
Emeryci i inwalidzi	14,713	24	31,780	60
Frachty i przewozy	781	99	1,689	10
Podatki	1.627	31	3,514	99
Koszta handlowe	11,128	43	24,037	41
Rejestracja strat wojennych	3,962	18	8,558	30
Strata z 1916 roku	125.302	27	270,652	90
	279,901	01	604,586	18

Ma	Rb.	kop.	Mk.	fen.
Osiągnięto za sprzed. mat., wyroby i ruch. w 1917 r.	182,431	23	394,051	45
	182,431	23	394,051	45
Zysk brutto za rok 1917	57,327	33	123,827	03
Strata w 1917 r.	222,573	68	480,759	15
	279,901	01	604,586	18

Główny Buchalter:
M. Chełmoński.

p. o. Dyrektora:
W. Woszczyński.

KOMISJA REWIZYJNA:
T. Krzyżanowski
P. Heilperin
A. Raubal
J. Żabiński
J. Kochanowski

ZARZĄD TOWARZYSTWA:
W. Kiślański — Prezes.
S. Neuman, **A. Rotwand** — Członkowie.
K. Gnoiński, **I. Radziszewski** — Zastępcy.

Bilans Warszawskiego Towarzystwa Wzajemnego Kredytu

istniejącego od roku 1872. Plac Warecki № 7. Z dnia 28 Lutego 1919 roku.

	Stan Czynny	Marki	fen.	Rub.	kop.
1	Kasa (Gotowizna)	1,774,341	85	462,428	87
2	Monety zagraniczne			65,982	47
3	Rachunek bieżący warunkowy w Rosyjsk. B-ku Państwa			47,771	53
	Rachunki bieżące u innych, wymagalne na żądanie	7,345	05	105,707	75
	Skup kuponów i papierów publicznych wylosowanych			65,746	36
4	Papiery publiczne, własność Funduszu zapasowego, wartości nominalnej Rb. 1,231,684 po cenie kupna			1,147,238	45
	Papiery publiczne, własność Funduszu przezorn. i pomocy, wartości nominalnej Rb. 19,300 po cenie kupna			17,344	70
	Papiery publiczne własne T-wa	96,443	72	674,800	05
5	Skup weksli osobistych	661,780		2,048,469	78
	Skup weksli hypotecznych	240,500		237,155	25
6	Weksle protestowane			474	
7	Należności zabezpieczone hypotecznie			116,474	41
8	Pożyczki na zastaw papierów publicznych	89,016	65	17,158	50
9	Otwarte kredyty zabezpieczone wekslami				
	„ papierami publicznemi	936,187	70	453,693	54
	„ kaucjami hypotecznemi			268,368	38
10	Korespondenci	109,123	24	260,774	59
11	Nieruchomość Towarzystwa	127	45	292,413	30
12	Ruchomości Towarzystwa			1	
13	Wydatki zwrotne	228,427	88	19,219	96
14	Zaliczenia uczestnikom Funduszu Przezorności	42,051	80	12,518	58
15	Koszty handlowe	53,203	17	1,025	
16	Procenty, płacone przez Towarzystwo	1,383	89	19,207	33
	Niedobór bilansu markowego z 1918 r.	462,111	15		
	Ogół stanu Czynnego	4,702,043	55	6,333,973	80
	Ogół stanu czynnego w Markach	18,383,426	95		
	Stan Bierny				
1	Wnioski 10% Uczestników (Kapitał Obrotowy)	9,150		995,105	
2	Fundusz zapasowy			1,225,167	08
3	Fundusz przezorności i pomocy Pracowników	18,090	90	40,248	60
4	Kapitały na lokacji	414,898	85	1,953,920	18
5	Rachunki przekazowe: za okazaniem	4,173,019	20	101,498	81
	„ „ za 5 dni. wypow.			197,046	45
6	Reeskonta skupionych weksli			38,767	76
7	Otwarty kredyt w Warsz. Kant. Banku Państwa			1,061,442	16
8	Korespondenci	18,135	50	115,319	32
9	Wnioski i dywidenda zmarłych uczestników			31,340	58
10	Dywidendy nieodebrane				
11	Podatki skarbowe od procentów i zysków	112	62	1,491	49
12	Rachunki przechodnie	37,849	67	223,839	55
13	Procent i prowizja na rok przyszły	9,966	15	17,927	35
14	Procenty i prowizja	20,820	66	10,137	67
15	Wpływy od dłużników za weksle odpisane na straty			379	72
16	Nadzwyczajna rezerwa na ewentualne straty			102,000	
	Przewyżka bilansu rublowego z 1918 r.			213,940	33
17	Zysk za rok 1918			4,401	75
	Ogół stanu Biernego	4,702,043	55	6,333,973	80
	Ogół stanu biernego w Markach	18,383,426	95		
	Depozyty w papierach publicznych.				
	Do dyspozycji Towarzystwa	120,900		2,511,572	02
	Do przechowania	396,772		3,309,968	
	Ogół Depozytów	517.672		5.821,540	02
	Ogół depozytów w Markach	13,092,198	45		
	Rachunki przekazowe w Markach niem.				
	Kapitały na lokacji w Markach niem.				
	Razem w Markach niem.				

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 20. 4622. 22. III. 19. 2000.